

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๓

ผู้ปฏิบัติธรรมจะได้เป็นคติ

เมื่อคืนนี้หนาว ปรอทลง ๑๕ องศาพอดี อากาศเปลี่ยนเร็วนะ พอหยุดฝน ฝนไม่ตกดูเหมือน ๒ วัน หนาวมาทันทีเลย ดูเหมือนเป็นวันที่ ๒๙-๓๐ ฝนยังตกอยู่ประปราย ๆ ตามที่ต่าง ๆ ดูเหมือน ๓๑ ไม่ตก พอวันที่ ๑ ก็หนาวมาเลยนะ เมื่อวานหนาวเลย

ไปเทศน์ที่วัดบ้านภูก็ให้เขาออกทางอินเทอร์เน็ตเลย เพราะระหว่างเรากับพ่อแม่ครูจารย์มันนี่ เราไม่เคยแสดงแก่นี่เลย ให้โลกได้เห็นได้เป็นคติต่อโลกที่เราทำต่อพ่อแม่ครูจารย์ด้วยความรักความเทิดทูนสุดหัวใจเรา ได้อุปฐากท่านเวลาท่านป่วยและป่วยหนัก เราได้อธิบายแก่นี่บ้างวันนั้น ที่ไปเทศน์วัดกุดก้อมนะ แต่ก่อนเราไม่เคยเทศน์วันนั้นมันก็ไปเจอเอาจัง ๆ สนามงานสำคัญนี้ด้วย เลยได้บอกจนกระทั่งทางจงกรม วันนั้นได้อธิบายถึงทางจงกรมด้วยนะ บอกว่าเรามีที่พักอยู่ที่นี้ ศาลาหลังนี้แต่ก่อนมันติดพื้น ปูขึ้นมาจากพื้น เรียกว่าติดพื้นเลย ไปคราวนี้จำไม่ได้ เขาบอกว่าอันนี้ยกขึ้นใหม่เขาว่าอย่างนั้น หลังนี้แหละว่างั้น เราถึงเชื่อ

ที่แรกเขาว่าหลังนี้ หลังนี้ยังง่างั้นเลย เถียงเลย ก็ศาลาท่านติดพื้นนี่นะ โอ้ นี่เขายกขึ้นใหม่ เราก็เลยยอมรับ อยู่ที่เก่าแหละ ยกขึ้น จากนี้ไปทางจงกรมเรามันอยู่ข้าง ๆ เป็นดง แต่ก่อนมันไม่ได้เป็นอย่างนี้ เป็นดงหมดเลย เราได้แนะนำบอกพระเอาไว้เลย ตามธรรมดาเราไปเดินจงกรมในป่าในที่ไหนใครรู้เมื่อไร ไม่รู้ เราไปเดินจงกรมอยู่ในกลางดง เช่น อยู่หนองผือนี้ทางจงกรมอยู่นั้นของเรา อยู่ในดง ไม่ให้ใครรู้ บอกแถวไปทำให้เฉพาะ ๆ ทางไปก็ไม่ให้มี คือบุกเข้าไปแล้วปีบเข้าเลย เป็นนิสัยอย่างนั้นนิสัยเรานะ

คิดดูซิเดินจงกรมไม่เคยจุดไฟ มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ก็ไม่เคยจุดไฟ นี่ก็เป็นนิสัยอันหนึ่ง ไม่ให้ใครเห็น เวลาทำความเพียรไม่ให้ใครเห็น เวลากลางวันก็ไปเดินจงกรมอยู่ในป่าหนองผือ นุ่นเล็ก ๆ เรายังอดขบขันไม่ได้นะ พวกนั้นคงไปหาที่ทำทางจงกรมนั้นแหละ พวกพระพวกอะไรไป เรากำลังเดินจงกรมอยู่ในป่านั้น ฟังเสียงช่วมช่าม ๆ ไป มันใครมานี่ ไปพอโผล่ออกไป เราก็เดินจงกรมอยู่นั้น โผล่ออกไป เราพูดประโยคเดียวเท่านั้น มาทำไม โอ้ย ป่าเล็กเลย กลัว พระก็ไม่ได้นึกว่าเราอยู่ที่นั่น พอโผล่เข้าไปนี่ มาทำไมเราว่า โอ้ยป่าราบไปเลยเราไม่ลืมนะ เหมือนว่ามันเสียความขลังนะ ถ้าใครไปเห็นที่อะไรของเรา มันเสียขลังว่างั้นเถอะ ให้ทำอย่างนั้นไม่ให้ใครรู้แล้วเดินจงกรมฟาดมันเท่าไรก็ได้ไม่มีใครเห็น

เหมือนกับขโมยเจ้าของนอนหลับขโมยเอาหมดเลยก็ได้ ได้ยินเสียงเจ้าของจามไอขึ้นมาแล้วขโมยก็ใจไม่ดี อันนี้ละเราทำทางจงกรมไปทำอยู่ในป่าลึก ๆ ก็ไม่ให้ใครเห็นว่างั้นเถอะเวลาทำความเพียร อยู่ ๆ พระกับเณรเข้าไป คงจะไปหาทำเลทำทางจงกรม เพราะหนองผือจากวัดนี้เข้าไปนั่นเป็นดงทั้งนั้นนี่นะ ที่ทำโล่ง ๆ รับแขกอยู่ในงานนี้เขาเปิดออกหมด เป็นดงทั้งหมดแต่ก่อน เราเดินจงกรมอยู่นั้น พระองค์หนึ่งกับเณรองค์หนึ่งเข้าไปนั่นคงจะไปหาทำเล ก็มันเป็นดง พอโผล่ไปก็เจอกับเราอยู่ทางจงกรมพอดี ทางนี้ก็ว่ามาทำไมเท่านั้น โอ๊ย ป่าเล็กเลย

เพราะปกติในวัดหนองผือ พระเณรกลัวเรานี้เป็นอันดับสอง กับพ่อแม่ครูจารย์มั่น พ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร แต่พระคุณพระเดชท่านกลมกลืนอยู่ด้วยกัน ท่านไม่แสดงก็กลัว แต่เราไม่มีพระคุณแหะ มีแต่พระเดชเรานะ พอโผล่เข้าไป มาทำไมเท่านั้น โอ๊ย ผ่นเลย นี่เรียกพระเดชเข้าใจใหม่ ไม่มีพระคุณพระถึงกลัว กลัวมากอยู่กับเรา นี่เราก็พูดตามความจริง กลัวก็กลัว แต่เคารพก็เคารพมาก กลัวมากกับเรา พระเณร นี่พูดถึงเรื่องทางจงกรม พอออกจากศาลาหลังนี้ก็เข้าทางจงกรมนั้น อยู่ในป่า

ตามธรรมดาเราไม่บอกใครเราทำความเพียรอยู่ที่ไหน แต่เวลาจำเป็นอย่างนั้นต้องได้บอก ส่วนมากก็คือเวลาท่านเจ็บกลับไปข้างเราก็จะออกไปเดินจงกรม พอท่านตื่นเราก็จะเข้า นี่หมายกลางคืนนะ กลางวันก็ไม่มีปัญหาอะไร มีพระมีเณรคอยดูแลท่านห่าง ๆ แต่กลางคืนเวลาหนาวเข้ามามาก ๆ นี่วัดโรคมันกำเริบ ไอ นั้นละตอนที่เราได้เข้าใกล้ซัดติดพันตลอด เพราะฉะนั้นเวลาท่านมีสงบธาตุชั้นธัมม์บ้างเจ็บไป เราก็ออกไปเดินจงกรม จึงต้องได้บอกพระ บอกว่านี่ผมจะไปเดินจงกรมอยู่ตรงนั้นนะ ถ้าท่านถามถึงให้ไปหาผมที่นั่น สั่งไว้เรียบร้อย ธรรมดาแล้วใครจะไปรู้ว่าเราเดินจงกรมที่ไหน นี่ต้องบอกที่ไว้เลย พอได้ยินเสียงปู้ปี่ปู้บอกขึ้นมา ท่านตื่นแล้วหรือปู้บอกเลย ออกแล้วก็เข้ามุ้งเลยนะ เหล่านี้ใครจะไปรู้

วันนั้นเทศน์เกี่ยวข้องกับท่าน เราเลยแยกออกมาอธิบายให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟังทั่วหน้ากันตลอดพระเณร ที่เราทำต่อท่านด้วยความจงรักภักดี ด้วยความรักความเทิดทูนสุดหัวใจเรา เราจึงไม่มีอะไรว่ามาเป็นการลำบากต่อเรา มุ่งอยู่กับท่านตลอดเวลาอย่างทางจงกรมนั้นก็ได้ออก ทีนี้พอเทศน์จบแล้วก็ยังมาถาม ทางจงกรมที่ตรงนี้มันตรงไหน คือตรงนี้แหละมันโล่งหมดแล้วเดี๋ยวนี้ มันเป็นทำเล ก็หน้าธรรมาสน์เสียด้วยนี่ตรงนั้นนะ แต่ก่อนเป็นดงทั้งหมด ที่ ๆ เทศน์อยู่นี้ก็ดง เป็นป่าเป็นดง เดี่ยวนี้มันโล่งไปหมดเลย เขาถามว่าที่ไหนที่ว่าหลวงตาเดินจงกรมอยู่นั้น เพราะได้ยินเทศน์เราแล้วนี่เราชี้ไปทางหน้าธรรมาสน์ อยู่ตรงนี้ ศาลาท่านอยู่ตรงนั้น เราเดินจงกรมอยู่ตรงนี้

คือเราทำต่อท่านนี้เราก็ไม่เคยได้พูด นอกจากพูดให้พระให้เณรฟังเป็นบางกาล ในเวลาที่คำพูดเข้าไปสัมผัสเกี่ยวข้องแล้วก็พูดออกมาบ้าง เราไม่ตั้งใจพูดเหมือนเราเทศน์วันนั้น วันนั้นเราได้ตั้งใจพูดตั้งใจเทศน์ วิธีปฏิบัติอุปัฏฐากดูแลหลวงปู่มันเราทำ ยังไง ๆ เราได้ชี้แจงวันนั้น ธรรมประเภทนี้เราไม่เคยแสดง เพราะฉะนั้นจึงได้บอกพระ จะเอาออกทางอินเตอร์เน็ตก็ได้ ให้โลกได้เห็นเสียบ้าง การปฏิบัติต่อครูบาอาจารย์ เราได้เอาตัวของเรามาออกแสดงเลย ที่เราได้ปฏิบัติต่อพ่อแม่ครูจารย์ม่นนี้ ถึงได้ให้เอาออกบ้างทางอินเตอร์เน็ตเราบอก โลกเขาคงไม่เคยมีกันแหละแบบนั้นนะ แบบเราทำกับท่านไม่มีใครทำกัน เราแน่ใจว่าจะไม่ค่อยมี จะว่าไม่มีก็ได้ ไม่ค่อยมี

ทุกอย่างเราจะอยู่รอบนอกตลอดเวลา คอยดูแลตลอด อยู่ที่วัดก็เหมือนกัน พระเณรยั่วเย้า ๆ ต้องอยู่ในสายตาเราหมดเลย ท่านเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทร แล้วก็พูดเวลา บางทีประชุมลับกันก็มี มีพระองค์ใดองค์หนึ่งตอนกลางคืนขึ้นไปหาท่านองค์หนึ่งหรือสององค์ที่ควรขึ้นนั้นแหละ ไปนวดเส้นถวายท่าน นั่นแหละถือโอกาสนั้นนัดหมู่เพื่อนมาประชุมเงียบ ๆ จุดตะเกียงนิตอยู่ที่ลับ ๆ ศาลาหลังที่ท่านเคยกันห้องอยู่ ย้ายจากนี้แล้วท่านไปอยู่กุฏิหลังใหม่เวลาท่านป่วย เพราะฉะนั้นถึงได้มาประชุมกันลับ ๆ บัง ๆ เรียกพระเณรมา พระเณรเคารพ พอเราพูดอะไรปรับเลยนะ ไม่มีองค์ไหนที่จะมาปฏิบัติกริยาต่อเรา เราพูดจริง ๆ ไม่มี

พระเณรในวัดนั้นถึงจะระเกะระกะก็ไปตามประสาประสาเฉย ๆ เจตนาที่เป็นอกุศลต่อเรานี้พระเณรเหล่านั้นไม่มี เพราะฉะนั้นเวลานัดบิณฑบาตนี้จึงปรับเลย มา เราก็แนะนำทุกอย่าง ๆ วิธีการปฏิบัติต่อท่าน อย่าให้ท่านได้หนักอกหนักใจต่อพวกเรา นี่พวกเราทั้งหมดนี้มาเอง ท่านไม่ได้ขึ้นตีนิมนต์มานะ พวกเรามาเอง เพราะฉะนั้นจึงทำให้สมเจตนาเราที่มุ่งหน้ามาอบรมศึกษากับท่าน อย่าให้ขัดให้ข้อง อย่าให้กีดให้ขวางกระทบกระเทือนต่อสายหูสายตาท่าน ตลอดถึงจิตใจท่าน เหล่านี้เราแสดงหมด ให้ต่างคนต่างตั้งใจปฏิบัติทุกคน ๆ ถือเป็นเรื่องหนึ่งในการปฏิบัติจริง ๆ ต่อตนเองและต่อท่านจริง ๆ เราก็สอนทุกอย่างสอนหมู่เพื่อน เวลาลับ ๆ มี ขนาดนั้นแหละที่เราอยู่กับท่านนะ

ถ้าพูดถึงเรื่องภาระหนักก็คือเรานี้หนักมากที่สุดทีเดียว พระเณรทั้งหมดจะอยู่ในสายตาของเราทั้งหมดเลย ท่านเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทร เราจึงคอยสอดส่องดูพระเณรองค์ไหน ๆ เป็นยังไง ๆ เรียกมาสอนโดยเฉพาะ ๆ ก็มี บางทีจีเอาเลยก็มีแล้วแต่เหตุการณ์ที่ควรจะเป็นยังไง นี่เราปฏิบัติอย่างนั้น ยิ่งเวลาท่านป่วยหนักเข้า ๆ โอ๊ย เรานี้ไม่ได้หยุดแหละ จัดเวรมาอยู่ท่าน เงียบ ๆ อยู่ข้างล่างสอนไว้หมด อยู่ข้างล่าง ๒ องค์ ถ้าจะเดินจงกรมก็ให้เดินเบา ๆ ห่าง ๆ ท่าน ห่างจากกุฏิที่ท่านพัก อย่าให้ท่านได้ยินเสียงเวลาบาทย่างเท้าเดินจงกรม อีก ๒ องค์ไปอยู่ที่หน้ากุฏิท่านข้างบน นี่เราจัดวาระไว้หมด

เลยไม่ได้กราบเรียนท่าน เป็นแต่ที่เราคิดเสียบ ๆ เพื่อความสงบแก่ท่านเอง เราแนะนำ
ไว้หมดทุกอย่างเลย

เราไม่ได้เข้าเฝ้า เป็นนายเฝ้านี้ละลำบากมาก นายเฝ้านี้หนักมากกว่าผู้ที่เข้าเฝ้า
องค์ละ ๒ ชั่วโมง คือวาระละ ๒ ชั่วโมงในกลางคืน ๒ ชั่วโมง ๆ สำหรับเราต้องมาดู
เรื่อยเป็นไปตามที่สั่งไหม มาดู ถ้าเห็นว่าเรียบร้อยแล้วก็ผ่านไปอยู่อย่างนั้นเวลาท่าน
ป่วย เวลาท่านหนักเข้าท่านถึงได้บอกออกมา นี่ผมหนักเข้ามากทุกวันนี้ท่านว่า เวลา
จะช่วยตัวเองไม่ได้ ท่านบอกแล้วนะ นี่ท่านมหาท่านว่ายังงัยบ้าง ออกแล้วนะ โอ๊ย ท่าน
จัดไว้เรียบร้อยหมดแล้ว ทีนี้พระก็เลยกราบเรียนท่านว่า ข้างล่าง ๒ องค์ ข้างบน ๒
องค์ แต่ท่านกำชับไว้ไม่ให้มีสิ่งเสียง จะเป็นการกระทบกระเทือนพ่อแม่ครูจารย์ จึง
เหมือนไม่มีพระ ท่านสั่งไว้หมดแล้ว หือ อย่างนั้นหรือ

ก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ พอมีอะไรบ๊อบอย่างนี้ พระที่อยู่ในห้องจะคอยจ้องฟังเสียง
ท่านอยู่ตลอดเวลา ถ้ามีแปลก ๆ ข้างล่างก็ขึ้นมา เราสั่งเสียไว้หมดทุกอย่าง ครั้นมีอะไร
เสียงผิดปกติควรจะเข้าก็เข้าก็บอกอย่างนั้นแหละ บอกไว้หมดทุกอย่าง พระเฝ้าอยู่ใน
วัดนั้นจึงเรียบไปทั้งหมด นี่เราก็ได้พูด เพราะเกี่ยวข้องกับพระเฝ้า ท่านคงจะสังเกตดู
เราพูดอย่างนี้เราไม่ได้ยกด้วยอวดตัวยกตนนะ เราพูดตามหลักความจริงที่เราปฏิบัติต่อ
ท่านมาด้วยเจตนาที่เทิดทูนสุดหัวใจเรา เราจึงไม่มีอะไรที่ว่ามีขัดมีข้องมีชี้เกี้ยวชี้คร้าน
จะไม่มีเกี่ยวกับหลวงปู่ท่านนะ เวลาไหนได้ตลอดเวลาเลย เราพร้อมเสมอตลอดเวลา นอน
ก็ยังบอกพระ ถ้าหากว่ามีอะไรให้รับมาปลุก กับเวลานอน สั่งไว้หมดเลย ไม่ให้เป็น
อุปสรรค ถ้าเกี่ยวกับท่านแล้วไม่ให้มีอุปสรรค นอนอยู่ก็ให้ไปปลุกได้เลยทันที มีเหตุ
การณ์อะไรเราบอกไว้หมดเลย

ปกติเราก็สั่งไว้อย่างนั้นแล้ว ทีนี้เวลาท่านยิ่งป่วยหนักเข้ามานี้ยิ่งกำชับกำชาพระ
เฝ้าเข้าไปเรื่อย ๆ ตามปกติพระเฝ้าก็เรียบอยู่อย่างนั้น ถึงเวลาทำข้อวัตรปฏิบัตินี้ก็
เหมือนกัน เราเป็นเหมือนบ่อกกลางเรือนนั้นแหละ เราพูดจริง ๆ ถ้าเทียบแบบโลก
แล้ว คือจะหนักกว่าเพื่อนทุกอย่าง ๆ ไม่ว่าข้อวัตรปฏิบัติอะไร ๆ เราจะต้องออกหน้า
ๆ ทั้งหมดเลยทุกอย่าง ถ้าองค์ไหนไม่ดีใจเอา ๆ เรื่อยอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นพระเฝ้า
ถึงเรียบร้อยตลอด นี่ละหลังจากนี้เวลาเราลาท่านไปเที่ยว นี่ละที่จะเห็นท่านจะได้ดู
กิริยาท่าทางของพระในเวลาที่เราอยู่กับเราจากไป คือเวลาว่าง ๆ เราก็กราบเรียน
ปรึกษาท่านถึงเรื่องงานภายในวัดมีอะไรบ้าง ถ้าไม่มีแล้วก็จะขอกราบเรียนลาท่าน
ไปเที่ยววิเวกชั่วระยะ ก็บอกชั่วระยะ

ท่านก็เห็นใจเรา เพราะเราก็มุ่งหน้ามุ่งตาต่อทางปฏิบัติอยู่แล้ว แต่ท่านก็ให้ไป
แต่ตามอัธยาศัยท่านไม่ยากให้ไปแหละ ที่ไม่ยากให้ไปก็คงคิดว่า เวลาเราอยู่พระเฝ้า

เป็นยังไง เวลาเราจากไปแล้วพระเณรเป็นยังไง นี่ละอันหนึ่งที่จะไปขวางจิตขวางใจขวางหูขวางตาท่าน ไม่มากก็บ้างจนได้แหละ เราอยู่นั้นไม่ให้มี ดูตลอดเวลา เวลาเราลาไปไหนท่านนี่ ท่านไม่อยากจะพูดเลยนะ นิ่ง แต่ท่านก็เห็นเรื่องใหญ่ของเราที่มุ่งหน้าต่ออรรถต่อธรรม ท่านก็ต้องอนุญาตแหละ เรื่องพระเรื่องเณรเหล่านี้ก็เรียกว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยไปเสีย เกี่ยวกับเรื่องธรรมที่เราจะปฏิบัติต่อตนเองเพื่อประโยชน์ตนเองหรือจะส่วนรวมอะไรก็แล้วแต่แหละ ท่านก็คิดเรื่องนั้นหนักกว่า

เวลาเรากราบเรียนท่านอย่างนี้ท่านจะนิ่งนะ ท่านไม่ได้พูดง่าย ๆ นะ นิ่ง ท่านจะพิจารณาของท่านเรียบร้อยแล้วค่อยระบายออกมา จะไปทางไหนละ คือ หากว่าไม่มีงานอะไร ก็อยากกราบลาพ่อแม่ครูจารย์ไปวิเวกชั่วคราวระยะ เราบอกอย่างนี้ เราไม่ได้บอกว่าไปนานไปเตลิดนะ บอกไปชั่วคราว พอท่านพิจารณาเรียบร้อยแล้วท่านก็ระบายออกมา จะไปทางไหนละ คราวนี้คิดว่าจะไปทางนั้น ๆ ต้องบอกทิศทางให้ท่าน เพราะท่านถามทุกที จะไปทางไหนท่านถาม จะไปทางไหนละ คราวนี้คิดว่าจะไปทางนั้น ๆ ท่านก็บอกว่า เออทางนั้นดีนะ คือท่านไปเที่ยวหมดแล้ว เอ้อ ทางนั้นดีนะ จากนั้นแล้วก็ถาม ถ้าหากว่ามีพระเณรอยู่นั้นก็จะได้ทราบทันทีเลย เราจะไปที่องค์อย่างนี้

ถ้าว่าไปองค์เดียว หากมีพระเณรอยู่ท่านจะชี้ทันทีเลย เออ ดีแล้ว ท่านมหาไปองค์เดียว ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ แล้วช้อย่างนี้ด้วย ใครจะไปยุ่งร่วมโพธิ์ร่วมไทร เราเองก็ไม่เคยคิดสนใจกับใคร เพราะเราตั้งใจไปอย่างนั้น คนเดียวตลอดเวลาในการปฏิบัติของเรา เราไม่เคยเอาใครไปด้วย เพราะฉะนั้นใครจะเขียนประวัติเราที่ว่าองค์นี้อยู่กับเราระยะนั้น องค์นั้นอยู่กับเราระยะนั้น แล้วจะเอาเรื่องเหล่านี้มาติดต่อกันไปให้เป็นประวัติของเรา เพราะองค์นี้เล่าให้ฟัง องค์นั้นเล่าให้ฟังว่าอยู่กับท่านเป็นอย่างนั้น ๆ อย่างนี้ไม่มี เพราะเราไม่เคยเอาใครไปด้วย เพราะฉะนั้นท่านจึงเสริมและเห็นเจตนาของเราด้วย เวลาเราว่าไปองค์เดียว เอ้อ ขึ้นทันทีเลย บอกไม่ให้ใครไปยุ่งเรา ให้เราไปองค์เดียว

บางที่ท่านก็พูดหยอกเล่นนะละ ไปแล้วเอาดี ๆ นะ ท่านว่าเอาดี ๆ นะ เราก็อู้ท่านพูดหยอกเล่นเฉย ๆ ดีไม่ดียังงั้นมาหาท่านที่โรมมีแต่หนึ่งหอกระดุกออกมา ลงมาจากภูเขา จริงหรือไม่จริงก็ดูเอาซิ คนหนุ่ม ๆ อยู่ที่นี่ อายุตอนนั้นจะ ๓๐ กว่าแล้วกำลังหนุ่มน้อย แต่เวลามาหาท่านเป็นหนึ่งหอกระดุกมาทุกครั้งเลย ไม่มีพลาดว่างั้นเถอะ เรียกว่าเดินตายเลยลงมา เป็นอย่างนี้ แต่ท่านยังพูดหยอกเล่นอยู่ เวลาอนุญาตให้ไปแล้ว เอาดี ๆ นะ ท่านว่าเอาดี ๆ นะ อาจจะเป็นอีกอันหนึ่งทางภายในก็ได้ มันมีแต่ร่างกายอ่อนเพลียบอบช้ำ แต่จิตใจมันเป็นหมูชั้นเชียงอยู่ก็ได้ ท่านจึงบอกว่าเอาดี ๆ นะ หมูชั้นเชียงอยู่ในร่างกายนั้นแหละ ร่างกายมันผอมโซ แต่หมูมันอ้วนด้วยความซี้เกียจซี้

คร้าน ความท้อแท้อ่อนแอ ความเผอเรอ ความเก้ ๆ กัง ๆ ไม่เอาไหน สติไม่มีอย่างนั้นก็ได้

มันมีหลายแง่คำพูดของจอมปราชญ์ ของเล่นเมื่อไร พุดบับนี่แตกแขนงออกไปแล้ว จอมปราชญ์พุด จอมปราชญ์รู้อบไปหมดแล้วเป็นแต่ไม่นำมาพุดเท่านั้น เวลาพุดบับนี่ติดเหมือนกับไฟได้เชื้อ พอพุดบับนี่ติดนี้ ๆ แตกกระจายออกไปเลยไม่มีสิ้นสุด จอมปราชญ์ท่านเป็นอย่างนั้นนะ ท่านไม่เหมือนเรา ทั้งพุดทั้งคิดทั้งอ่าน เขียนก็ไม่ถูกอ่านก็ไม่ถูก ผู้ฟังก็ผิด ๆ พลาด ๆ พวกเราเป็นอย่างนั้น ท่านบับออกมาจุดไหน บับ ๆ เลย เป็นอย่างนั้นละ ถ้ามแต่ละคำนี้ท่านเรียบบร้อยออกมาแล้วทุกอย่าง เราจะไปตบส้มสี่ส้มทำไม่ได้นะ

อย่างที่เราลงมาจากภูเขามานี้ คราวนี้เป็นคราวที่ท่านตกตะลึง เราจึงได้นำมาพุดทุกคราวนี้ลงมาเป็นหนังสือกระดูกลงมาก็ตาม ท่านไม่เห็นว่าจะอะไรเลย แต่คราวนี้ลงมาหนังสือร่างกายของเรา ผิวหนังทุกอย่าง หมดทั้งตัวเรานี้เหลือเหมือนทาขม้นเลย หนังสือกระดูกลงมา แล้วตัวของเรานี้เหมือนทาขม้น เหลือหมดทั้งตัว พอมากราบท่านบับ ๆ ท่าน เอ๊ย ขึ้นเลยนะ ทำไมเป็นอย่างนี้ละ ท่านว่าอย่างนั้น เราก็นิ่งคอยฟังท่านจะออกแง่ไหนอีก สักเดี๋ยวถ้าหากว่าท่านจะพุดทางอ่อนโยนลงไปนี่นิสยเรามาฉันนิสยบ้างอันเถอะถ้าอ่อนมันก็จะอ่อนเปียกไปเลย ถ้าพุดอย่างนี้ก็จะเสียแง่ นั้น พุดอย่างนี้จะเสียแง่ นั้น ท่านคิดหมด แง่ได้แง่เสียจากการพุดของท่าน

ที่แรกท่านก็ว่า เอ๊ย ทำไมเป็นอย่างนี้ละ มันก็น่าตกตะลึงอย่างว่าละ เพราะเหลือหมดตัว สักเดี๋ยวพลิกใหม่แล้ว เห็นใหม่ละ ไม่นานนะ สักเดี๋ยวได้อุบายใหม่ขึ้นมาแล้ว เออ มันต้องอย่างนี้แหละจึงเรียกว่านักรบ นั้นเห็นใหม่ละ ท่านกลัวเราจะอ่อนละซิ มันต้องอย่างนี้ถึงเรียกว่านักรบ ที่แรกท่านก็ เอ๊ย ทำไมเป็นอย่างนี้ ก็กลัวว่าเราจะอ่อนเปียกไป ท่านพลิกใหม่ เอ้อ มันต้องอย่างนี้ถึงเรียกว่านักรบ

นี่ที่พุดถึงเรื่องทางจงกรม เราก็มไม่เคยพุดที่ไหน ๆ เรื่องปฏิบัติต่อท่าน เราปฏิบัติยังงี้ต่อท่านในเวลาป่วยหนักมากเข้าเท่าไร ๆ มุ่งนี้เราจึงให้เป็นที่ระลึกสำคัญคือว่าระหว่างเรากับท่านอยู่ในมุ้งสองต่อสอง อยู่ในมุ้งหลังนี้ละ เวลาท่านป่วยหนัก ๆ กลางคืนนี้จะไม่มีการเข้าไปยุ่งในมุ้งเลย มีแต่เรากับท่านเท่านั้น คือเราไม่ไว้ใจใครเดี๋ยวจะไปคิดอกุศลเกี่ยวกับท่านเข้าอีก คิดอกุศลต่อท่านแล้วก็เป็นกรรมแก่ตัวเอง และเราก็รักสงวนท่านด้วย ไม่ให้ใครเข้าไปคิดอกุศลได้เลย เราจึงอยู่กับท่านโดยเฉพาะแล้วเวลาจำเป็น

เช่น ถ่ายเบาถ่ายหนักอย่างนี้ เราจะดูแลคนเดียวเท่านั้นไม่ให้ใครเข้าไปยุ่งเลย ถ่ายเบาเราก็มีกระป๋องเรียบบร้อยแล้ว เราเป็นผู้จัดการให้ท่านขับถ่ายลงโน้นเลย เรา

เป็นผู้จัดการดูแลทุกอย่าง ไม่ให้ใครเข้าไปยุ่งเลย ถ่ายเสร็จแล้วยื่นออกไปนี้ พระเนรมิตมอยู่นอกมุ้ง เราอยู่ในมุ้งคนเดียว พอเสร็จแล้วยื่นออกไป ทางนั้นก็จับปั๊บ ๆ เลย

จะเอาอะไรนี้พระเนรมิตคอยอยู่ตลอดเวลา เช่น ถ่ายหนังนี้ ก็ต้องขอร้องเราเอานี้เลย เวลาท่านถ่ายหนัง แต่ก่อนไม่มีถุงพลาสติกสแตกอะไรแหละ เราเอามือกอบเลยให้ท่านถ่ายลงในนี้ ถ่ายกับมือเราเลย ถ่ายเสร็จแล้วเทลงกระโถนปั๊บถ่ายปั๊บ เครื่องอะไรที่จะเข็ดจะล้างมีรอบไปหมดเลย จัดไว้เรียบร้อย น้ำที่เราไปล้างท่านก็เป็นน้ำอุ่น ล้างก็มือน้ำอุ่นก็มี เครื่องใช้อยู่นั้นหมด อยู่รอบตัวของเรานี่ ท่านอยู่นี่ เราอยู่นี้รอบ คอยจับนั้น ๆ จัดให้ทันทุกอย่าง

การเข็ดการล้างนี้เราทำหน้าที่เองหมดเลย ทุกครั้งที่ท่านถ่ายหนังถ่ายเบาแบบเดียวกัน จะไม่มีใครเข้าไปยุ่งเลยแหละ เราจะทำหน้าที่เองของเราเต็มกำลังความสามารถ เวลาถ่ายเสร็จเรียบร้อยแล้วเราเป็นผู้ล้างผู้เข็ด ล้างอะไรไว้เสร็จแล้วก็ยื่นออก ๆ แล้วก็ปิดปั๊บทีเดียวเรียบร้อย ไม่ให้ใครเห็น มีแต่เรากับท่านเท่านั้น นี่เรากับท่านด้วยความเทิดทูนอย่างนี้

อันนี้เราก็ไม่เคยพูดทั่ว ๆ ไป วันเทศน์ถึงได้นำออกมา จึงให้เอาเทปออกให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายเราบรรดาพระเนรมิตก็ได้ยินได้ฟังบ้าง ผู้ปฏิบัติต่ออรรถต่อธรรมจะได้เป็นคติเราว่าอย่างนั้น เพราะอันนี้เราทำด้วยความเทิดทูนสุดหัวใจเรา ทุกกิจกรรมารยาทการแสดงออกของเราต่อหลวงปู่มัน เราทำอย่างนี้ ท่านก็รู้สึกจะเมตตาอยู่มาก การที่จะให้เปลี่ยนให้พระเนรมิตเข้าไปแทนอย่างนี้ไม่เคยสั่งนะ เราอยู่กับท่านบางครั้ง บางที่ตั้งแต่หัวค่ำจนตลอดรุ่งอยู่ในมุ้งเลย เวลาท่านหนาวมากท่านไอ วัลโรคไม่ใช่ของเล่นนะวัลโรค แต่ก่อนยาแก้ไม่ตก ใครเป็นวัลโรคตายทั้งนั้นแหละ เพราะฉะนั้นใครถึงกลัวกัน

เราไม่มีความหมายเรื่องวัลโรค ปากเรากับปากท่านคลอเคลียกันตลอดเวลา เพราะเวลากลางคืนท่านหนาวมาก ท่านไอมาก แล้วสำลีสักอยู่ที่นี่ เราก็เอาสำลีพันมือเราเข้าไปกวันช่วยท่าน กวันช่วยออกมา ปากท่านกับปากเราก็อยู่ด้วยกัน ติดกันอยู่อย่างนี้จะว่าไง ถ้าหากว่าจะจะเป็นวัลโรคก็เป็นหมด เอาโคตรเอาแซวัลโรคมาเป็นมันก็เป็นในเราคนเดียวได้หมด เราจับได้หมดเลย ไม่สนใจนั่นฟังซิ แต่เดชะนะไม่เป็น วัลโรคไม่เป็นเลย นี่ละที่เราอยู่กับท่านเป็นอย่างนี้นะ สำคัญที่ท่านจะสั่งว่า ท่านมหาที่นั่งนานเหน็ดเหนื่อย ให้อีกคนอื่นมาแทนบ้าง ไม่เคยมีคำสั่งจากท่านเลย ไม่ว่าจะเวลาใดก็ตาม ท่านธรรมดาเงิบ ๆ เราก็ปฏิบัติตัวของเราเงิบ ๆ การผลัดการเปลี่ยนท่านไม่เคยสั่ง เราก็ไม่เคยสนใจจะให้ใครเข้าไปยุ่งท่านนะ มันก็เข้ากันได้กับเจตนาของเรา ตลอดท่านนิพพานจากไปนะ

เราปฏิบัติเต็มเหนี่ยวเลย เรื่องเราได้ปฏิบัติต่อท่าน วันนั้นการแสดงออกเวลาเทศน์จึงมีบ้าง จึงให้ได้อันนี้ออกอ่าน ฟังตามเทปตามอะไร เพราะเราไม่เคยแสดงอย่างนี้ วันนั้นเราได้แสดง ตลอดทางจงกรมอยู่ตรงไหน ๆ ปฏิบัติท่านยังไง ๆ เราได้แสดงวันนั้น นี่เราทำ ก็ไม่เคยได้ยินนะว่าท่านตำหนิเราตรงไหน ว่าท่านมหาทำไม่ดี ให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ไม่เคยมี อันนี้อันหนึ่งเราก็ภูมิใจ ที่ว่าสติปัญญาของเรามีเท่าไร เรียกว่าทุ่มลงใส่ท่านหมดเลย เหมือนว่าเหยียบคนอื่นไปเราสูงกว่าเพื่อน ลักษณะอย่างนั้นนะ แต่เราไม่มี คือเราไม่แน่ใจที่องค์ไหนเข้าไปนี้ กลัวจะไปประเคระกะ ไปขวางจิตขวางใจให้ท่านได้รับความลำบาก เรายื่นขอมอบเลย จะโง่จะฉลาดขอมอบหมดทั้งตัวเลย จึงไม่ให้ใครเข้าไป เราทำคนเดียวเลย

แต่ก็ไม่เคยได้ยินการตำหนิเตือนอะไรจากท่านนะ จนกระทั่งท่านมรณภาพจากไป เราก็ทำเต็มกำลังความสามารถของเรา สำคัญที่อันหนึ่งเวลาท่านงีบหลับไปนี้ เราก็ออกไปเดินจงกรมตรงนั้น แล้วส่งพระไว้ด้วย ผมจะไปเดินจงกรมอยู่ตรงนั้น ถ้าหากว่าท่านตื่น เวลาท่านงีบหลับไปนี้เราจะออกตอนนั้น ออกไป ไปเดินจงกรมนะ เพราะมันปวดระบมหมดเลย แต่เราไม่ถือเป็นอารมณ์ พอท่านตื่นขึ้นมา ท่านจะถามถึงเลยละ พอลืมตาขึ้นมามอง ท่านมหาไปไหน พระเณรบิ๊บบ ไปบอกเลย เราเข้ามุ้งบิ๊บบพระองค์ที่แทนนี้ออก องค์ที่แทนเราก็จัดเอง สมควรที่จะปฏิบัติต่อท่านได้มากน้อยเพียงไร ก็เอาเข้ามา เวลาจำเป็นให้พระมาเปลี่ยนให้เรา ถ้าไม่มันแล้วเราจะทำงานคนเดียวตลอดเวลาเลย

เวลาท่านลืมตาขึ้นมาท่านจะถามว่า ท่านมหาไปไหน สำคัญคำนี้ละ พระทั้งวัดท่านไม่เห็นถามหา พอตื่นขึ้นมานี้ ท่านมหาไปไหน พระก็ตามเรามาทันที เข้ามุ้งเลยทันที นี่ปฏิบัติต่อท่าน นี่เราได้เทศน์วันนั้นมีเทศน์ออกอันนี้บ้าง เพื่อให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟัง กิริยาที่เราทำต่อท่านเราทำยังไง ทำอย่างนั้นแหละ

เราพูดเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มันเราพูดจริงๆ นะ เราไม่มีความอิมพอ พูดเท่าไรยังตี๋มต่ำในใจนะ เหมือนท่านฟังมรณภาพไปเมื่อวานนี้เท่านั้นเอง สด ๆ ร้อน ๆ ตลอดเวลา เรายังไม่เคยเห็นครูบาอาจารย์ที่เราได้คบค้าสมาคมมา เพราะเรานี้จะเรียกว่าเป็นนักล่าอาจารย์ก็ไม่ผิด ทั้งด้านปริยัติ ทั้งด้านปฏิบัติ เรียกว่าเป็นนักล่าเหมือนกันหมด ทางปริยัติก็ชัดเจน ทางปฏิบัติจะว่าชัดเจนหรือไม่ชัดเจนก็ไม่ทราบก็พิจารณาเอา เพราะฉะนั้นเวลาเราพูดเราจึงพูด เข้านอกออกใน ไม่ว่าจะยังไงเราพูดได้หมด ทางปริยัติเราก็พูดได้เต็มปาก เพราะเราเคยปริยัติมาตั้ง ๗ ปี เรียนหนังสือคลุกเคล้ากับพระกับเณรอะไรมาตลอด ๗ ปี จากนั้นออกปฏิบัติก็จนกระทั่งทุกวันนี้

ครูบาอาจารย์องค์ไหนเป็นยังไงๆ เราจะเข้าถึงๆ ไปหมด เข้าไปถึงดูท่าน องค์นั้นปรากฏชื่อลือนามยังไงบ้าง เราจะเข้าถึงๆ ไปดูทุกอย่างเรียบร้อยๆ ถึงเรียกว่าเป็นนักเล่าอาจารย์ก็ไม่ผิด จนกระทั่งมาหาพ่อแม่ครูจารย์มั่น เป็นยอดเลยไม่มีที่ตำหนิพ่อแม่ครูจารย์มั่น หมดทุกอย่างหาที่ตำหนิไม่ได้เลย เราจึงมอบกายถวายตัวกับท่านแล้ว ตั้งความสัตย์ความจริงไว้เลยว่า ถ้าหากว่าท่านมีชีวิตอยู่เรามีชีวิตอยู่จะไม่จากท่าน จะอยู่กับท่านตลอดไป เว้นแต่เวลาออกเสาะแสวงหาบรรพชาธรรมเป็นกาลเป็นเวลา ถือท่านเป็นหลักใหญ่เอาไว้ เป็นบ้านเป็นเรือนของเราทั้งนั้นเถอะ เรามีพ่อแม่ไว้อย่างนั้น

นี่สมมุติว่าท่านยังมีชีวิตอยู่กระทั่งปานนี้ เรายังจะไม่หนีจากท่าน เพราะคำสัตย์อันนี้ติดแน่นไว้แล้ว คือเว้นแต่ท่านตายไปเราตายไป ถ้าหากว่ามีชีวิตอยู่ด้วยกันแล้ว เราจะอยู่กับท่านตลอดจนอย่างทุกวันนี้ ก็อยู่ตลอดมาละ ให้เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ เพราะคำสัตย์คำจริงเราปักลงไปแล้วขาดสะบั้นเลย เราไม่มีที่จะทำลายความสัตย์ความจริงเจ้าของ มันจะเป็นนิสัยอย่างงั้นก็ไม่ผิด ตั้งแต่เป็นฆราวาสก็เป็นอย่างเดียวกัน แต่เราไม่รู้ว่าเรามีธรรมนะ เราเป็นฆราวาสว่าจะทำอะไรนี้ทำเลย ถ้าลงลิ้นปากบิ๊บแล้วเป็นใช้แล้ว ๆ ไม่มีเคลื่อน เป็นฆราวาสก็ดี เวลาเป็นพระมาปฏิบัตินี้ ถึงมาย้อนหลังทราบ ว่า อ้อ นิสัยเป็นความสัตย์ความจริงนี้เราเคยมีมาตั้งแต่ฆราวาสอยู่แล้ว แต่เราไม่รู้ว่า เป็นธรรมนะ เวลามาเวียนกลับมาถึงย้อนหลังไปรู้ว่าอ้อ นี่เราเคยเป็นผู้มีความสัตย์ความจริงมาแล้วตั้งแต่เป็นฆราวาส คือเราไม่เหลาะแหละ

เพื่อนฝูงใครเหลาะแหละนี้เราไม่เล่นด้วยเลย จะคบค้าสมาคมกับผู้ที่เป็นที่แฉใจ ถึงไหนถึงกัน เอาจริงเอาจัง ยกตัวอย่างก็ไม่พ้น ผู้ใหญ่เถิงพ่อของครูอาจนี่ นี่ใกล้ชิดติดพันพึ่งเป็นพึ่งตายกันเลยเขี้ยวสองคนนี่ นี่ละเป็นคู่กันจริงๆ หน้าที่การงานอะไรสองคนนี้ก็กับเรา เราจะยกเสมออย่างผู้ใหญ่เถิง เช่นอย่างครู ก็อาจารย์ชาลีครูชาลี นี่ถึงใจ ๆ เราจึงมาพูดสด ๆ ร้อน ๆ ได้ นิสัยมันก็เป็นอย่างนั้นมา นี่ถ้าท่านยังมีชีวิตอยู่จนกระทั่งปานนี้ เราจะยังไม่หนีเลย จนกว่าเราตายจากท่าน หรือท่านตายจากเรา จะหนีไปไหนไม่ได้ คำสัตย์อันนี้ปักลงแล้วตั้งแต่วันปลงใจแนใจ การแนะนำสั่งสอนของท่านเป็นที่ลงใจทุกอย่างแล้วหาสงสัยไม่ได้ นี่ฝากละที่นี้ฝากปั๊บเลย

นี่ท่านก็ล่วงไปเสียตั้ง ๘๐ ปี นี่ ๕๑ ปีแล้วนะ ๕๑ ปีนี้ก็เหมือนสด ๆ ร้อน ๆ นะ เวลาไปวัดสุทธาวาสไปกราบท่านกราบด้วยความซึ้งในบุญคุณของท่านนะ ซึ้งในบุญคุณของท่านนี่ซึ่งเอาความจริง ๆ นะเราติดจุดไหน ๆ ท่านลากออก จุดไหนแมนยำ ๆ นี่มันถึงใจมาก อย่างติดสมาธิท่านลากออก ออกไปแล้วออกทางด้านปัญญา ปัญญาที่เตลิดเปิดเปิง ท่านก็หักเอาไว้ ตรงไหนที่จะผาดโผนโจนทะยานเกินไป เช่น นั่งภาวนาฟาดจนกันแตก ๆ ใ้อเราไม่รู้ตัวของเรา ยังจะเอาอยู่นะนั่นนะ

พอเล่าถวายท่านนี้ โท ไม่ใช่ของเล่นนะ นี่ละเห็นไหม ความรู้ที่เกิดขึ้นจากใจ มันจริงมันจังขนาดนั้น มันอาจหาญชาญชัยนะ แต่ก่อนขึ้นไปหาท่านเหมือนผ้าพับไว้ กิริยามารยาทเหมือนพระทั่วไป เราไม่เคยคิดว่ากิริยาของเราจะเป็นอย่างนั้นต่อท่าน แต่คำว่าเป็นต่อท่านหมายถึงธรรมนะ ไม่ได้เป็นกิริยาแบบโลก ๆ ที่เขาใช้กัน เวลาได้รับความอัศจรรย์จากการนั่งตลอดรุ่งมาแล้ว โธ เวลาความรู้นั้นเกิดขึ้นภายในใจ พอขึ้นไปกราบท่านเรียบร้อยแล้ว เล่าถวาย โท คึกคักซึ้งซึ้งตึงตึงผาง ๆ เลยนะ นั่นเห็นไหมธรรมในใจ ธรรมออกล้วน ๆ ผาง ๆ ผางเลย ท่านก็นั่งนิ่ง

ที่เล่านั่นคือเล่าผลที่เราปฏิบัติให้ท่านฟัง ผิดถูกประการใดท่านจะแนะจะเตือนเรา ความหมายว่าอย่างงั้น พอพูดเต็มเหนี่ยวแล้วก็นั่งหมอบ ที่นี้คอยฟัง ทางนั้นก็ขึ้น ผางเลยเที่ยว ทางนี้ก็จ่ออยู่แล้วจะจับเอาความจริงว่าไง ผาง ๆ นี่ละฟาตอย่างนี้ คั้นไหน นั่งตลอดรุ่งคืนนั้นเหมือนกับแชมเปียนขึ้นเวทีเลยละกับท่านนะ เปรี้ยว ๆ เลยนะเรา มันเหมือนกับอาจารย์ใหญ่องค์หนึ่งนั่นนะ ของเล่นเมื่อไร นี่ละธรรม แต่ท่านรู้เรื่องเหล่านี้ เพราะฉะนั้นเวลาเราพูดจบลงแล้ว เออ เอาละที่นี้ได้หลักแล้ว นั่นเห็นไหมละ เอา ๆ ๆ อัศจรรย์นี้มันไม่ได้ตายถึง ๕ หน มันตายหนเดียวเท่านั้น เอา ที่นี้ได้หลักได้แล้วฟาตมันลงไป นู่นฟังซินะ

เวลาท่านขึ้นทางนี้ก็หมอบฟัง พอลงจากท่านแล้วก็เหมือนกับไอ้ปุกก็ก๊อบไอ้หยองแหละ ทั้งจะกัดทั้งจะเห่า คือภาควุฒิมิใจว่าอุบายวิธีการต่าง ๆ ที่เราปฏิบัติมาแล้วนี้ ถูกต้องแล้ว ความหมายว่างั้นนะ มันก็มีแก๊ใจ จึงเหมือนกับหมา ทั้งจะกัดจะเห่าที่นี้ มันมีแก๊ใจ เหมือนไอ้หยองนี่ ไอ้หยองเราเข้าไปในคร้วมันยังเห่าฟอ ๆ โธ ไอ้หยองมึงมาทำกับกูอย่างนี้ เราเล่นกับมัน มันไม่เล่นกับเรา มันจะเอาจริงเอาจังไอ้ไอ้ ไอ้บ้านี้ ฟอ ๆ ๆ อู๊ย มึงก็มาจากวัตถุเดียวนี่มึงทำไมมาเป็นอย่างงี้ไอ้หยอง มันยังจ้อกับเรา เราก็ยังรักมันนะ เล่นกับมัน มันเห่าเราเอาจริงเอาจัง เราเล่นกับมัน ทำนั่นทำนี่มันเอาเรื่อยไอ้หยองนะ

อันนี้เราเวลาพูดธรรมะกับพ่อแม่ครูอาจารย์ก็แบบนั้นเหมือนกัน ผิง ๆ เลย จนกระทั่ง นี่เห็นไหมไม่ได้ผิดนี้ท่านกระตุกตรงไหน มันจับเอามาประมวลหมดนะ ดิตสมาธิก็เอามาประมวล ออกทางด้านปัญญาเตลิดเปิดเปิงท่านหักเอาไว้ก็มาประมวลแล้วที่นี้เวลานั่งภาวนาฟาตหามรุ่งหามค่ำไม่รู้จักเป็นจักตาย จนกันแตกกันเลอะไม่สนใจ มีแต่ฟุง ๆ ๆ เลย พอขึ้นไปปั๊บ ก็เลสมันไม่ได้อยู่กับกายนะ ยังไม่ได้พูดคำไหนนะ เราไม่ลืมยังไม่ได้พูดคำไหนเลย พอกราบท่าน ท่านรู้แล้วว่าวันนี้มันจะขึ้นอันนั้น ๆ ๆ นะ ใส่เสียก่อนแล้ว ก็เลสมันไม่ได้อยู่กับกายนะ มันอยู่กับใจหนา

มัดตัวไหนมันผาดโผนโจนทะยานมาก นายสารถีเขาต้องฝึกทรมานอย่างหนัก ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้มันกิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้มันกิน เอาอย่างหนักเลย เวลามันลด พยศลง ม้าลดพยศลงการฝึกเขาก็ค่อยลดลงๆ จนกระทั่งม้ามันหายพยศ ทำหน้าที่ได้ เต็มสัดส่วนแล้ว การฝึกทรมานอย่างนั้นเขาก็ไม่มี ท่านพูดเพียงเท่านั้นท่านหยุด ที่นี้ฉันนี่เราก็เรียนมาแล้วก็มีแล้วในคัมภีร์ ท่านเอาคัมภีร์มาพูด พอพูดบิ๊ก็รู้ ท่านไม่ได้บอก เรายังเสียดายอยากให้ท่านพูดอยู่นะ พอท่านพูดถึงเรื่องม้าแล้ว อยากให้ท่าน ย้อนกลับมาหาเราที่นั่งอยู่ข้างๆ ท่าน

ไอ้หมาตัวนี้มันทรมานไม่รู้จักเป็นจักตายเลย มันทรมานแบบไหน ไอ้ม้าเขาฝึก ทรมาน มัดตัวพยศเขาทำอย่างนั้น ๆ ไอ้หมาตัวนี้มันเป็นยังงใจอยากให้ท่านพูดอย่างงั้น น้ำหนักมันจะเข้ากันได้ เข้าใจไหม แต่ท่านไม่พูดเสีย เรายังเสียดายอยากให้ท่านพูดอยู่ ไอ้หมาตัวนี้มันทรมานแบบไหนนะ ถ้าท่านถามอย่างงั้นเราจะหมอบเลยทันทีนะ

แต่ถึงอย่างนั้นตั้งแต่วันนั้นมาเราก็ไม่เคยนั่งตลอดรุ่งอีกนะนั่น หยุดตั้งแต่นั้นมา ไม่เคยนั่งตลอดรุ่ง นั่งธรรมดาๆ ไปเลย นี่ละเรียกว่าลงทุกจุดเรา เพราะฉะนั้นการสอน ธรรมเรา ท่านสอนท่านจะไม่สอนธรรมดา คอยกันอยู่นี่ธรรมดา เหมือนพ่อแม่กับลูกคอย กัน ไม่มีอะไรเลยเหมือนพ่อกับลูกคอยกัน พอหมุนไปธรรมะนี้เปรี้ยงทันทีเลยกับเรา ไม่ เคยอ่อน ท่านเห็นนิสัยผาดโผนนั่นละพูดง่าย ๆ ถ้าพูดธรรมะบิ๊พุ่งเลยเชียวนะ นี่เป็น นิสัยของท่านปฏิบัติต่อเราปฏิบัติอย่างงั้น จึงว่าเสียดายท่าน ไอ้ จะทำยังไง วันนี้พูด แบบนี้ เทศน์แบบนี้แหละ พิจารณาเอาไปเป็นคติเครื่องเตือนใจเราทั้งหลายทุกคน

เรื่องชาติบ้านเมืองของเรานั้นนะ มันสกปรกเหลือประมาณ ธรรมะจึงเหมือนว่า จะเข้ากันไม่ได้เลยนะ ธรรมะสะอาดสุดยอด โลกเฉพาอย่างยิ่ง โลกแห่งเมืองไทยของ เราเป็นโลกแห่งชาวพุทธ แล้วมันก็สกปรกสุดขีดของมันเวลานี้ เต็มเหนียวนะ เมืองไทย เราที่สกปรกจากผู้นำทั้งหลายมาปฏิบัติต่อชาติบ้านเมืองของเรา แต่ละยุคละสมัยตั้งรัฐ บาลขึ้นมา ๆ แทนที่จะได้ผลได้ประโยชน์ เป็นเนื้อเป็นหนัง เป็นสาระสำคัญเข้ามาสู่ ประชาชน เข้ามาสู่คลังหลวงเป็นต้นนี่นะ ได้ขึ้นนั้น รัฐบาลนั้นตั้งขึ้นมาได้ส่วนนั้น รัฐบาลชุดนี้ตั้งขึ้นมาได้ส่วนนั้น รัฐบาลชุดนั้นตั้งขึ้นมาได้สาระให้เป็นประโยชน์แก่ประชา ชนส่วนรวมอย่างนั้น ๆ ไม่ค่อยมี

แต่เรื่องกินบ้านกินเมืองกินจู้ๆ จ้อบๆ อยู่ทั่วบ้านทั่วเมือง วงราชการที่ไหนมี แต่วงสกปรก อันนี้ละที่ว่าสกปรกสุดขีด ธรรมะที่สะอาดสุดยอดจึงเข้ากันไม่ได้เลย แต่ เหตุใดเราจึงได้จำเป็นต้องได้มาคดลูกเคล้ากับสิ่งสกปรกเหล่านี้ เราไม่ได้ยกตนว่าเรา สะอาด มันเต็มหัวใจความสะอาดนี้ เลยที่จะนำมาพูด ไม่ได้มาคุยเราพูดจริงๆ เรื่อง ความสะอาดนี้ มันไม่ยอมอมองดูโลกเลย พูดให้มันเต็มสัดส่วนอย่างงี้ละ มันจ้ำอยู่

ที่หัวใจนี้ อัครจารย์พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย พระพุทธเจ้าทุกพระองค์เป็นแบบเดียวกันหมด พระสาวกอรหันต์ทุกองค์เป็นแบบเดียวกันหมด หัวใจจำแบบเดียวกันหมด

แล้วก็มาดูความสกปรกโสมมเต็มอยู่ในส้วมในถ่าน ที่เต็มไปด้วยพิษด้วยไฟ เต็มบ้านเต็มเมือง เฉพาะอย่างยิ่งเต็มเมืองไทยเราด้วยความสกปรก ของผู้ลามกสกปรต กินไม่พอ หลงยศหลงอำนาจตัวเองจนเห็นชาติไทยของเรานี้เป็นอาหาร กินโต๊ะกันไปเสียหมด สัมเนื่อสัมตัวไม่คิดถึงความผิดถูกชั่วดีของตน ที่ดำเนินไปนี้จะทำให้บ้านเมืองฉิบหายหรือจะทำบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรืองอะไร พุงของเราทำไมจึงไม่พอ กินบ้านกินเมือง กินดับกินปอดประชาชน มันเป็นอย่างนี้ตลอดในวงผู้นำทั้งหลายที่เป็นวงที่สกปรก

ลูกศิษย์เรามีทุกกระทรวง จะไม่ให้เราพูดได้ยังไง เราพูดด้วยความอาชญาชาญชัยตามที่ลูกศิษย์ลูกหาเรามาเล่าให้ฟังด้วยเจตนาหวังดี ท่านเหล่านี้เป็นคนดี ๆ ทั้งนั้นมาเล่าให้ฟัง เรามีแต่ปลงธรรมสังเวช ปลงธรรมสังเวชตลอดเวลาไม่เคยพูดเลยนะ แต่เวลาเหตุการณ์เข้ามาประจัญหน้าของเรานี้มันอดพูดไม่ได้ มันมาเกี่ยวโยงกัน เราจึงต้องนำมาพูด นี่ละเรื่องราวมันเป็นอย่างนี้ มันสกปรกขนาดนั้นนะ เวลานี้ชาติไทยของเราจะชำระความสกปรกนี้ประเภทไหน เอาพิจารณาซิ ข้าศึกศัตรูนี้มีมากมีน้อย ฟังแต่ว่าข้าศึกศัตรู เป็นคุณต่อเราที่ไหน เราจะสนิทติดจมนกับมันได้หรือ พิจารณาซิ ถ้าไม่สนิทติดจมนได้เหมือนหนึ่งว่า มหาภัยเข้ามาเย็นจังก้าต่อหน้าเรา เราเห็นว่ามันเป็นมิตรหรือ คนทั้งชาติเห็นว่าเป็นมิตรหรือ มหาภัยนี้ ถ้าเห็นว่ามันเป็นมิตร สนิทสนมกับมันตายใจกับมัน เกรงอกเกรงใจมันในมหาภัยเหล่านี้แล้วชาติไทยต้องจมน ไม่เป็นอย่างอื่นว่างั้นเลย

ถ้าจะให้ป็นอรรถตามธรรมดังที่สอนนี้แล้ว ภัยเป็นภัย ให้อรู้ว่าป็นภัย คุณเป็นคุณ ให้อรู้ว่าป็นคุณ สกปรกให้อรู้ว่าป็นสกปรก น้ำสะอาดให้อรู้ว่าน้ำสะอาด ชะล้างกันลงไป นี่ถึงจะถูกตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ เราสอนป็นกลางๆ เวลานี้ชาติไทยของเราจะล่มจมนด้วยความสกปรกโสมม มหาภัยเรานี้ ท่านทั้งหลายได้ตื่นตัวแล้วยัง ถ้ายังไม่ตื่นให้ตื่นเสียนะ ถ้าไม่ยอมให้เมืองไทยจมน

อันใดป็นภัยผู้ใดป็นภัย คณะใดป็นภัย ให้เห็นว่าเป็นภัย อย่าเห็นว่าเป็นคุณ ถ้าไม่ยอมให้ชาติไทยจมน ถ้าต้องการให้ชาติไทยจมนแล้ว เอา หมอบคลานไปประจบประแจงเลียแข้งเลียขากันไปกินกันไป บ้านเมืองจะจมนแน่นอนไม่สงสัย สำหรับหลวงตาบัวนี้ไม่จมนพูดตรงๆ สอนพี่น้องทั้งหลายนี้ไม่มีคำว่าได้ว่าเสีย สอนด้วยความเมตตาล้วนๆ บอกสิ่งใดที่จะป็นภัยต่อชาติบ้านเมืองของเรา เพราะเราเกิดในเมืองไทย

เป็นคนไทย อันใดผิดถูกชั่วดีมันกระเทือนกันหมด ก็ต้องเตือนกันในฐานะที่เราถือศาสนา ถึงเป็นน้ำดับไฟที่สะอาดนำมาสอนพี่น้องทั้งหลาย ควรจะได้ยินได้ฟังต่อกันให้ถึงใจทุกคนอย่าเหลวไหล อย่าเป็นเต่าทอดหัวอยู่ในกระดองนะ ต้องเอาให้จริงให้จัง

อะไรไม่ดีปิดออกทันที ถ้าไม่ปิดออกเผาหัวเราทันทีนั่นละ ถ้าปิดออกมันก็จางไป ถ้าไม่ปิดออกเผาหัวหมดทั้งชาติไทยของเรา ให้พากันต่างคนต่างตื่นตัวตั้งแต่วงราชการต่าง ๆ ลงมาจะเป็นผู้รักษาบ้านเมืองอยู่แล้ว และเป็นผู้รักษาบ้านเมืองตลอดมาอยู่แล้ว ให้ตั้งเนื้อตั้งตัวทุกคน เปลี่ยนแปลงแก้ไข สิ่งใดไม่ดีให้รีบแก้ไขตัดแปลง พุงเราพุงเดียวไม่สามารถทำบ้านเมืองให้เจริญได้ นอกจากจะกินบ้านกินเมืองได้ไม่มีสิ้นสุดเท่านั้น ให้ปิดมันออก พุงเขาก็มีพุงเราก็มี ประชาชนคนทั้งประเทศเขามีปากมีท้องเหมือนกัน เขาก็อดก็อยากลำบากรำคาญเหมือนกันกับเรา ทำไมจะเห็นว่าเป็นความลำบากรำคาญของเรา ตั้งแต่พุงหลวงอย่างเดียวนี่กินไม่พอ ๆ มันจะพออย่างไรฟังแต่ว่าพุงหลวงเป็นไร

ถ้าพุงคนธรรมดากินเท่าไรมันก็พอ อาหารวันหนึ่งกิน ๒ มื้อ ๓ มื้อพอแล้ว ถ้ากินด้วยความโลภ ความตะกละตะกลาม ความลิ้มเนื้อลิ้มตัว ความตื่นยศความหลงยศ ความหลงอำนาจเจ้าของ นี่กินเท่าไรไม่พอ เจ้าของก็จม ชาติไทยก็จม จะไม่มีอะไรเหลือเลยนะ ขอให้พี่น้องทั้งหลายนำไปพิจารณา ให้พากันแก้ไขตัดแปลง

ตั้งขึ้นมาเป็นรัฐบาลเพื่อรักษาชาติบ้านเมือง เพื่อเป็นพ่อเป็นแม่ของชาติบ้านเมือง ให้ชาติบ้านเมืองได้รับความชุ่มเย็นเป็นสุข เอา รัฐบาลจน ประชาชนจน เอา รัฐบาลจนไม่เป็นไร พ่อแม่ตายลูกตายตายไปด้วยกัน สุขด้วยกันทุกข์ด้วยกันไม่เป็นไร แต่อย่าให้เราเป็นท้องป่องคนเดียว ประชาชนนี้เป็นอาหารเลี้ยงโต๊ะกันนี้ดูไม่ได้เลยนะ เมืองไทยของเราเป็นเมืองพุทธ อย่าเอียงจนล้มละลายนะ น้ำมันเลยเอียงไปแล้วจนจะล้มละลายเวลานี้ เพราะไม่มีพุทธในหัวใจ ของผู้ตะกละตะกลามเห็นแก่ได้ เห็นแก่รำไกรวย เห็นแก่อำนาจบาตรหลวง ตัวเท่าหนูนี้ก็แม่อำนาจจะครอบประเทศไทยมันมีอย่างเหอ คนทั้งประเทศ แล้วหนูตัวหนึ่งจะไปปกครองคนทั้งประเทศมีอย่างเหอ เอา มาพิจารณาซิ

ให้แก้ไขนะใครไม่ดี มาเป็นรัฐบาลแต่ละชุดๆ ให้เป็นพ่อเป็นแม่ของประชาชนด้วยดี อันนี้ถูกต้องแล้ว เอา จนก็จนไป ประชาชนจนรัฐบาลจน เอา ต่างคนต่างจนไม่เป็นไร ถ้าประชาชนยังหาอยู่หากินพอได้กินอยู่ พอปากพอท้องอยู่บ้าง รัฐบาลจน เอ้า ประชาชนจะเลี้ยง ให้ได้เห็นสักทีนะ รัฐบาลตั้งขึ้นมารัฐบาลชุดนี้ เป็นรัฐบาลที่ยากจนที่สุดเพราะสงครามห้ำหั่นโลก เฉพาะอย่างยิ่งในเมืองไทยเรา จนไม่มีอาหารเข้ามารอก

หม้อกรอกปากแล้วให้เห็น ประชาชนเขาจะหลับหูหลับตาอยู่เฉยๆ ได้หรือ เวลานี้เรายังไม่เห็น เห็นตั้งแต่พวกปกครองบ้านเมืองนั่นแหละ กินบ้านกินเมืองตลอดเวลา ชาวบ้านชาวเมืองไม่เห็นได้กินเลย

ให้ชาวบ้านชาวเมืองได้หาอาหารไปหล่อเลี้ยง หรือไปเลี้ยงคณะผู้ปกครองบ้านเมือง เช่น รัฐบาลเป็นต้น ว่าอดอยากขาดแคลนไม่มีอะไรกิน ตั้งแต่ตั้งรัฐบาลมานี้ แล้วเงินไม่มีติดเนื้อติดตัว สละเพื่อชาติบ้านเมืองหมด เวลานี้จึงไม่มีอะไรกิน ทุกข์จนเต็มที่แล้ว ราษฎรคนไหนใจดำน้ำขุ่น หลวงตาบัวจะเอาไม่ไปไล่ตีมันหมดทั้งครอบครัวเหี้ย เรือนโคตรแซ่ของมันไม่ให้มีเหลือ โคตรอื่นเขาไม่เป็น โคตรมึงเป็นมาได้ยังไงจะว่านี้จะ หลวงตาบัวจะเป็นผู้ไปตีเอง แต่นี่มันยังไม่เห็นนั่นซิเดี๋ยวนี้ เห็นแต่ที่เขาจะจม ๆ เพราะหมดดับหมดปอด ที่เอาไปกินเสียจนหมดนี้ เราไม่อยากพบอยากเห็นอย่างยิ่งนะ ขอให้พากันพิจารณาทุกคน

ตั้งขึ้นมาไม่ใช่ตั้งขึ้นมาเพื่อสังหารชาตินะ ตั้งรัฐบาลแต่ละชุดๆ ตั้งขึ้นมาเพื่อพยุชาติบ้านเมืองของเราให้แน่นหนามั่นคง อย่าให้เป็นเรื่องตรงกันข้าม เป็นยักษ์เป็นผีกินบ้านกินเมืองอย่าให้มีต่อไป ชาติไทยของเราเป็นชาติชาวพุทธ ต่างคนต่างมีหัวใจด้วยกัน วันนี้พูดเพียงเท่านี้ก่อน เอาละพอ เพราะเทศน์มามากแล้ว

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd